

[Søren Andersen.]

hvad angår det kommunistiske lovforslag, er det i så udpræget grad et overbudsfor-slag, at allerede de ord og argumenter, der er sagt om ministerens forslag, fastslår, at det kan vi ikke gå med til.

Gertie Wandel: Vi er i mit parti tilfredse med og glade over, at den højtærede socialminister foreslår indtægtsgrænserne for den forskudsvisse udbetaling af børnepengene hævet. Vi er klar over, at de nuværende grænser er for lave, men vi synes til gengæld, at den højtærede socialminister er gået for højt op, når han foreslår 12 000 kr.s skattepligtig indtægt som grænse, det vil sige en effektiv indtægt på ca. 15 000—16 000 kr. Vi mener, at det er så nær den indtægt, normalfamilien har, at det ikke vil være nødvendigt med forskudsvis udbetaling.

Vi synes på den anden side, at det er en service, man gerne vil give den enlige moder, for enhver, der har med social forsorg at gøre, ved udmærket godt, hvor store vanskeligheder der er her, og mit parti kunne i og for sig godt tænke sig at stille apparatet for inddrivning af disse penge til rådighed for alle enlige mødre.

Det spørgsmål, som det ærede medlem fru Edel Saunte så grundigt behandlede, spørgsmålet om en effektiv inddrivning af de forudbetalte bidrag, er meget vigtigt og interessant. Jeg er klar på, at et udvalg i lang tid har beskæftiget sig med dette spørgsmål, men jeg er enig med det ærede medlem fru Edel Saunte i, at de kommuner, der arbejder effektivt med inddrivningen, kan nå meget store resultater. Jeg kan da sige, at i min kommune har vi adskillige gange været oppe på næsten 100 pct. Jeg synes, det er et område, hvor man virkelig kan spare staten for penge, og jeg synes, der er god grund til at tænke over i udvalget, hvad folkettingen kan gøre i den retning.

Med hensyn til det kommunistiske lovforslag kan vi ikke nærmere gå ind på det eller tiltræde det.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: På det radikale venstres vegne kan jeg tiltræde, at vi forhøjer indtægtsgrænserne for forskudsvis udbetaling af underholdsbidrag m. y. Det

drejer sig om en gruppe, væsentligst mødre, som har brug for en særlig hjælp. Vi ved godt, at den indtægtsgrænse, vi har i øjeblikket, virker sådan, at de, der har godt arbejde, kan, hvis de arbejder hele året, ikke få dette beløb udbetalt, og vi ved også, at det bevirker, at nogle af dem så holder fri et stykke tid, og for dem gælder det netop om at have initiativ og arbejdslyst. Sagen er altså ikke så ligetil.

Da jeg i sin tid var formand for kvindeforeningernes kommission vedrørende „den enlige moder“, foretog vi en enquete, hvor vi også undersøgte, hvorledes det forholdt sig med dem, der ikke kunne få forskudsvis udbetaling af underholdsbidrag, og hvorledes det var med den hjælp, de kunne få fra politiet, og jeg må tilstå, at det var ikke opløftende resultater, vi kom til. De kunne kun få uregelmæssig udbetaling og betaling, der kom bagefter, og det, de i så høj grad har brug for, er netop at have en nogenlunde stabil økonomi, således at de virkelig kan lægge et budget. I øjeblikket er det således, at ved en normal arbejdsindtægt kan lønstigninger på grund af akkorder, overenskomster og lønglidning betyde, at de pludselig mister deres ret til at få denne forskudsvisse udbetaling, og dér vil jeg gøre opmærksom på, at netop den enlige forsørger har mindre modstandskraft over for de ting, der kan forrykke økonomien som f. eks. sygdom og arbejdsløshed, end et forældrepar har. Det må man huske, når man skal sammenligne her.

Jeg er helt enig i, hvad der er sagt med hensyn til inddrivelse af den forskudsvisse udbetaling — det har vi nu talt om, hver gang dette spørgsmål har været fremme i folketin-get — og justitsministeren har — jeg tror, det var længe før den nuværende justitsministers tid — nedsat et udvalg til behandling af spørgsmålet om inddrivelse. Da vi afgav betænkning fra kommissionen „den enlige moder“ i 1953, mener jeg, at dette udvalg var nedsat; om det endnu arbejder, ved jeg ikke.

Når vi nu hører af det ærede medlem fru Edel Saunte, at der er så stor forskel på de forskellige kommuners inddrivelsesprocent, nemlig fra 20 til 98 pct., skulle man jo tro, at der i hvert tilfælde i nogle kommuner måtte kunne gøres noget for at forbedre dette forhold. Jeg er nok klar over,